

<https://vecer.com/pogledi/polemika-rudi-klanjssek-o...>

1 / 5

(POLEMIKA) Rudi Klanjšek o primeru Klampfer in **filozofski fakulteti**: Drugačen pogled – zakaj Friderik K. ni Josef K.

Dr. Rudi Klanjšek, sociolog | 18.03.2025 06:00

Kolegu Klampferju nikakor ne privoščim situacije, v kateri se je znašel. Sočustvujem z njim kot človekom. Vendar empatija nima nič skupnega z zarotniškim pripisovanjem krivde drugim.

Dodaj med priljubljene

Poslušaj

SAŠO BIZJAK

Javnost lahko že nekaj časa spremlja sago okoli odpovedi delovnega razmerja članu oddelka za filozofijo **Filozofske fakultete Univerze v Mariboru** (FF UM) prof. dr. Frideriku Klampferju. O zadevi je obširno poročal tudi Večer, iz pisanja medijev pa je mogoče izluščiti dva sklepa. Prvi je, da je dr. Klampfer žrtev nehumane zarote dekana FF UM, prof. dr. Darka Friša, ki ga podpira brezdušna birokratska mašinerija **univerze**. Drugi je, da se je kolega vedel neodgovorno, da je praktično ignoriral jasno zapisana pravila, postopke in pogoje, ki jih moramo zaposleni visokošolski učitelji izpolniti na vsakih pet let, da lahko še naprej opravljamo svoj poklic. A več o tem kasneje.

<https://vecer.com/pogledi/polemika-rudi-klanjssek-o...>

2 / 5

Najprej želim povedati, da sem se za pisanje odločil, ker sem ob prebiranju medijskih objav dobil občutek, da izrazito dominira prvi sklep - časnik Dnevnik (8. 3. 2025) je šel na primer celo tako daleč, da je svoj prispevek naslovil s Sladko maščevanje janšologa Friša. S čimer se ni mogoče strinjati. Ne zato, ker bi bil "dekanov človek", kot bi mi radi pripravno pripisali drugače misleči. Ali zato, ker ne bi sočustvoval s kolegom. S sklepom o zaroti se ne morem strinjati, ker je neutemeljen. Tudi zato, ker minimizira odgovornost ene strani in maksimizira odgovornost druge. Še več, prepričan sem, da gre pri forsiranju takšnega sklepanja tudi za senzacionalizem, ki ne izpusti nobene, še tako tragične situacije za realizacijo političnih apetitov, za kanaliziranje osebnih averzij do dekana ali za signaliziranje "kreposti" (ang. virtue signaling) tistih, ki verjamejo, da gre (spet) za boj med dobrim in zlim. Prepričan sem, da nič od naštetega ne sodi v akademsko kulturo, še manj pa v humanizem oziroma v kritičnost in iskrenost, za kateri nekdanji dekan **prof. dr. Kante v svojem odzivu** pravi, da sta "sine qua non zahtevi poučevanja in vzgoje vseh generacij študirajočih in tudi medosebnih odnosov" (Večer, 12. 3. 2025).

SAŠO BIZJAK

Prvi argument, ki ga navajam v prid svojega stališča, je enostaven - nanaša se na bistvo drugega sklepa, to je, da visokošolski učitelj, ki ima naziv docenta ali izrednega profesorja, kljub temu, da je de iure zaposlen za nedoločen čas, to de-facto ni. Natančneje, če nekdo v času petih let ne zadosti pogojem (strokovnim, znanstvenim, pedagoškim), lahko izgubi službo, in da je v izogib temu treba oddati vlogo 180 dni pred rokom (ne pa dvanajst, kot je to storil dr. Klampfer). Vse to kolega, ki je na **univerzi** zaposlen že več kot 30 let, dobro ve. Tako kot tudi gotovo ve, da sta zaradi podobnih razlogov zaposlitev na FF UM v preteklosti izgubila dva moja sodelavca, sociolog dr. Andrej Fištravec (ki je kasneje postal župan) in dr. Igor Kramberger, ki se je zaradi zavedanja, da nima pogojev za vnovično izvolitev, za odhod sicer odločil sam. In seveda takrat dekan ni bil prof. dr. Friš. Drugače - to, kar se je zgodilo kolegu Klampferju, je vsekakor tragično, a ni izjema. Zgodilo se je tistim, ki so delovali tako kot cenjeni kolega. Kjer se sproža vprašanje, kako to, da enemu od "najbolj prepoznavnih in pronicljivih družbeno angažiranih mariborskih intelektualcev" (Dnevnik, 8. 3. 2025), ki ga Slovensko filozofsko društvo označuje za enega "izmed najsposobnejših področnih strokovnjakov", v petih

letih ni uspelo spisati štirih znanstvenih tekstov (to so lahko štirje članki ali pa dva članka in dve poglavji v znanstveni monografiji). Razlogi, ki jih je navedel v pismu, ki smo ga dobili vsi zaposleni, se ne zdijo ravno prepričljivi. Omenjeni so dolgi recenzentski postopki (s katerimi se soočamo vsi), majhno število vpisanih študentov in to, da so objave, ki so bile sprejete, zamujale. Kar je sicer brezpredmetno. Za habilitacijo je namreč dovolj potrdilo o sprejemu članka oziroma teksta v objavo.

S sklepom o zaroti se ne morem strinjati, ker je neutemeljen. Tudi zato, ker minimizira odgovornost ene strani in maksimizira odgovornost druge.

Drugič, kolega Klampfer je ves čas imel na voljo "izhod v sili", ki ga, zaradi nikomur znanih razlogov, ni izkoristil. Namreč, 32. člen habilitacijskih pravil omogoča, da izredni profesor lahko enkrat zaprosi za nižji naziv – te opcije prej omenjena dr. Kramberger in dr. Fištravec nista imela, ker sta že bila v najnižjem nazivu docenta (prehod iz docenta v naziv asistenta ni mogoč). Z drugimi besedami, kolega Klampfer bi se lahko nastali situaciji z lahkoto izognil, če bi izkoristi možnost, ki mu jo omogočajo pravila in ki so tam verjetno ravno zaradi takšnih primerov. Stroške tovrstne odločitve (nižji naziv, nekoliko nižja plača) bi lahko popravil v trenutku, ko bi zbral dovolj objav in bi lahko vnovič kandidiral za izrednega profesorja. Prepričan sem, da bi mu glede na prej izpričan renome to nedvomno hitro uspelo. Ali še drugače, četudi bi veljalo, da dr. Klampferja lovijo "zle elite", bi svojo glavo s "tnala" z lahkoto umaknil tako, da bi v svojo vlogo vnesel en samcat stavek.

S sklepom o zaroti se ne morem strinjati, ker je neutemeljen. Tudi zato, ker minimizira odgovornost ene strani in maksimizira odgovornost druge.

Tretjič, očitki, da v celotnem postopku ni bilo nobene humanosti, se težko sprejemljivi, ko se upošteva, da so strokovne službe (nad katerimi bdi dekan) kolega Klampferja prvič pisno opozorile na potek izvolitve devet mesecev pred rokom, potem pa kontinuirano do praktično samega konca. Če bi se dekan, kot piše Dnevnik, želel "sladko maščevati", bi lahko takšna prijazna opozorila tudi ustavil, saj to ni obveza strokovnih služb. Za pravočasnost oddaje vloge namreč skrbi vsak zaposleni sam. To, da strokovne službe večkratno pozivajo zaposlene, da izpolnijo svoje obveznosti, so, tako kot prej omenjeni izhod v sili, vsaj zame, dokaj prepričljivi dokazi humanosti institucije in samega postopka. Pričakovanje, da bi moralo vodstvo ali dekan tozadevno narediti "več" in da je zato takšno delovanje neetično, nehumano ipd., je mogoče obrniti na način, da postavi vprašanje: je delovanje kolega (nespoštovanje jasno zapisanih pravil, rokov, pozivov) etično z vidika poklicne etike?

(ODZIV) Univerza v Mariboru o aferi Klampfer: Odpoved vročena profesorjevemu sinu, ker je nihče drug ni želel sprejeti

<https://vecer.com/pogledi/polemika-rudi-klanjssek-o...>

4 / 5

Nadalje, očitki, da je za nastalo situacijo kriv dekan, ker "tik pred dvanajsto" ni bil pripravljen "kriviti" pravil (to bi mnenju nekaterih zagovornikov bil pravi dokaz njegove humanosti), je zame še bolj neverjetno pričakovanje. Še posebej, ko se upošteva, da se kolega Klampfer na primer ni odločil, da bi na problematiko svoje vloge neposredno opozoril dekana. Ali da bi "preveril", ali je slednji z njo seznanjen. Prav tako se ni odločil, da bi se glede resnost zadeve in izdatno zamudo obrnil na pristojne organe **univerze**. Če bi bil sam v koži dr. Klampferja, bi storil vse naštetu. Odzivi, da tega ni bil dolžan, da bi vodstvo v luči humanizma lahko naredilo "izjemo", da bi vsi pristojni morali delovati hitreje in bolj skrbno, vnovič zapadejo v polje nerazumno visokih pričakovanj do ene, ne pa tudi do druge strani. Drugače, težko je razumeti, kako se lahko profesor etike (skupaj s svojimi podporniki) po tem, ko je zanemaril pričakovanja institucije do njega (v smislu habilitacijskega postopka), zgraža nad tem, da niso bila uresničena njegova neutemeljena in do neke mere nerealistična pričakovanja do te iste institucije. Ki da je zato, ker se z njim osebno ni ukvarjala kot "skrbna in ljubeča mati", kriva zarote.

(FOTO) Afera na mariborski fakulteti: Po 32 letih dela odpoved vročili kar sinu priznanega profesorja

In zadnje, glede na to, da kolega med razlogi za svojo zamudo in posledično stanje navaja tudi zanj nerazumna/nehumana ravnanja urednikov, založnikov, recenzentov itd., zakaj potem takem dr. Klampfer in njegovi podporniki ne vršijo akcij tudi proti tem "krivcem"? Zakaj je kriv le "brezdušni aparat **univerze**"? Kaj pa brezdušni aparat urednikov, založnikov itd. In konec koncev – svet, ki nas sili v sistem "objavi ali izgini" (ti. publish or perish)? V tem kontekstu je težko ne misliti, da sta dekan in univerzitetno vodstvo tarči gneva predvsem zato, ker gre za priročni tarči.

Sociolog dr. Rudi Klanjšek

Pod črto: kolegu Klampferju nikakor ne privoščim situacije, v kateri se je znašel. Sočustvujem z njim kot človekom in v tem oziru razumem podporo, ki mu jo vokalno izreka del akademske skupnosti. S tem ni nič narobe, je umestno in človeško. Vendar empatija nima nič skupnega z zarotniškim pripisovanjem krivde drugim. To je sicer mogoče razumeti. Ljudje v bolečih situacijah radi iščejo krivce zunaj sebe, še toliko bolj, če jih pri tem nekdo podpira in usmerja. A to ne spremeni dejstva, da kolega Klampfer ni nikakršen Josef K. iz romana Franza Kafke, kot to želijo dramatično prikazati nekateri. Še posebej tisti, ki preko te tragične situacije izživljajo osebne zamere do dekana in svoje politične ambicije. Želim si, da bi spoznali, da bi bila njihova podpora dr. Klampferju veliko bolj produktivna in podprta, če ne bi bila tako zarotniško naravnana. Veliko bolje bi bilo, če bi se njihove aktivnosti na primer usmerile v to, da bi nazivi postali trajni, tako kot je to na primer urejeno v Franciji. V glavnem, kolega Klampfer je imel veliko možnosti, da se izogne tragični situaciji, a tega ni naredil. Zakaj, ve le on sam, a kriviti druge za to, ni le nezrelo, ampak tudi neetično. Kolega je celotno institucijo s svojim ravnanjem dobesedno stisnil pred zid, tudi zaposlene, kjer smo zdaj tisti, ki ne delimo zarotniškega pogleda, označeni za nehumane in nesolidarne zarotnike.

In nazadnje, želim si, da bi mediji v svoji želji po branosti, ki jo najlažje dosega z opisovanjem afer in tragedij, vendarle prepoznali že večkrat izpričan senzacionalizem nekaterih univerzitetnih "borcev za pravico", ki se večkrat neupravičeno predstavljajo kot ost kritične univerzitetne misli in humanosti. Pri tem ne mislim na vse podpornike dr. Klampferja, ampak na ozko jedro Visokošolskega sindikata, ki je že večkrat dokazalo, da ima zelo visoka pričakovanja do ravnanja drugih, medtem ko težko pomete pred svojim pragom - ali pa tega sploh ni sposobno. V tem oziru jim je načelnost tuja, precej bolj domača pa makiavelistična težnja, instrumentalizem in pripravljenost, da bolj ali manj grobo obračuna z vsakim, ki si jih drzne kritizirati ali "izdati". Verjetno tudi tokrat ne bodo "razočarali".

Razprava

Ob 12:00 objavljamo še en pogled na primer dr. Friderika Klampferja, napisal ga je psiholog dr. Bojan Musil.